

Güray Sert

KORKUD

Türbedar, sohbet boyunca daldığı hatıralara o kadar kapılmıştı ki; Burak'ın bir süredir kendisine seslendiğini fark edememişti. Saat oldukça geç olmuş, hava kararmış, şehir dinlenmeye çekilmişti. Zor olsa da hatıra dünyasından çıkmayı başaran Türbedar, ilk başta havanın karanlığını, ardından da odadaki herkesin bakışlarının kendisinin üzerinde toplandığını fark etti. Kim bilir ne zamandan beri, bu dünya ile bağını koparmış, tüm ruhunu hayal rüzgârına teslim etmiş, düşlerinin anıdan anyaya savruluşunu seyretmişti. Fakat artık hakikat âlemine dönme zamanı gelmişti. Burak, Türbedar'ın kendisine geldiğini fark eder etmez daha da fazla zaman kaybetmemek adına söze girdi. "Çok geç oldu. Eve gitmem lazım" dedi. Emrullah Efendi, eski dostunun bu dalgın halini pek beğenmediğinden "Dilersen sen kal. Ali çocuğu evine bırakıp gelsin" teklifinde bulunsa da Türbedar bunu kabul etmedi. "Çocuk bana emanettir. Babasına söz verdim. Emanetin benim için ne kadar önemli olduğunu bilirsin" der demez ayağa kalkarak, konunun tartışmaya ne denli kapalı olduğunun işaretini verdi ki; Emrullah Efendi de eski dostunu tanıdığı için hiç üstelemedi. Sadece gecenin başından bu yana vermek istediği haberi daha fazla içerisinde tutmak istemediğinden yeni bir teklif de bulundu. "Dostum senin için emanetin de sadakatin de ne demek olduğunu bilmeyen yoktur. Lakin sana emanet ile alakalı bir haber vermem gerek. Ben birkaç gün daha burada olacağım. Yarın sabah sana uğrayacağım. Konuşmamız lazım" dedi. Türbedar, kapıdan çıkarken önce Ali'ye, ardından da Emrullah'a hasretle sarıldı. "Yarın" dedi. "Bekliyorum seni. Konuşalım"

Dar sokaklar boyunca ilerlerken çocukta ertesi gün konuşulacaklar ile alakalı büyük merak duygusu kabarmıştı. Eve bu gece bu denli geç gidiyor oluşu, ertesi gün dışarı çıkamamasına neden olabilirdi. Keşke ben de yarın türbeye gidebilsem diye düşündü ama bunun pek mümkün olmadığını bildiğinden pek de heveslenmedi. Yol boyunca hiç konuşmadılar. Belli ki Türbedar, halen iki dünya arasında gelip gidiyordu. Türbedar'ın zihninde hayal ve gerçek iki at olmuş ve amansız bir yarışa koyulmuşlardı. Genelde önde giden hayal oluyor ancak ayağa çarpan en ufak bir çakıl tanesiyle ya da dışarıdan gelen küçücük bir ses zerresi ile dikkati anında dağılıyor ve gerçeğin öne geçmesine engel olamıyordu. Neticede hayat denilen bu yarış meydanında yine kazanan gerçek oluyordu. Bazen hayal atlarına, gözleri gibi bakan ve onların yarışları kazanması için elinden geleni yapan insanlar çıkabiliyor ama onlar da diğer insanlar tarafından meczup denilerek dışlanıyor, hayal atlarını öldürmeleri için telkinlerde bulunanlarla muhatap olmak zorunda bırakılıyordu. Hatta bazılarının hayal atları, başkaları tarafından zihnin en karanlık köşelerine, en kalın iplerle bir daha koşmaması için sıkı sıkı bağlanıyordu. Burak'ın babası evin önünde oğlunu bekliyordu. Burak'ın beklediği gibi kızgın değildi. Türbedar'ı içeri buyur etti ama Türbedar, bu davete icabet edemediği için üzgün olduğunu söyleyip, izin istedi.

Ertesi sabah, erkenden uyanan Türbedar, her zamanki işlerini tamamladıktan sonra arkadaşı Emrullah Efendi'yi beklemeye başladı. Bir müddet sonra Emrullah Efendi, eski saray tarafında görüldü. O kadar yavaş yürüyordu ki; görenler her adımda onun durduğunu düşünüyorlar, bir süre sonra hafif bir esintiye maruz kalmış bir dut ağacı yavaşlığıyla tekrardan harekete geçtiğini görüyorlardı. Her adımda bir hayale dalıp, düşlerin arasında

kaybolduktan sonra tekrar yolunu bulup harekete geçiyor gibiydi. Türbedar, dostunu türbenin kapısında karşılayıp türbenin arka tarafında bulunan bahçeye buyur etti. Koskoca ovaya buldukları yüksek tepeden bakarken bir süre sessiz kaldılar. Sonunda Emrullah Efendi söze girdi. “Bilirsin ki, sen buradan pek ayrılmadığın için şehirde olan havadisler en son senin kulağına gelir. Senin şaşkınlıklarını biz çoktan unutmuş oluruz. Şimdi söyleyeceğimi de duyduğunu zannetmiyorum ama ilgini çekeceğine eminim. Hatta anlattıklarımı dinledikten sonra biraz meraklanacak ve çokça üzüleceksin.” Türbedar arkadaşını merakla dinliyordu. Zaten Emrullah Efendi’nin istediği de buydu; merak uyandırmak. Nedense, Emrullah Efendi, hiçbir olayı olduğu gibi anlatmaz, hikâyenin önüne merak kırıntıları atar, ortasına süslü kelimeler katar, sonuna da uzun bir sessizlik koyarak son cümlelerini söyler ve etkiyi önemli ölçüde arttırırdı. Türbedar, arkadaşının bu tavrını bildiğinden ve bu durumu değiştiremeyeceğine emin olduğundan, idama giden bir mahkûm çaresizliğiyle kendisini, arkadaşının kelimelerine teslim etti. Emrullah Efendi, Türbedar’ın gözünde ki merak ışığını görmüş olmaktan memnun, sözlerine devam etti: “Biliyorsun ki bir süredir yollardayım. Geçen gün duydum ki, Mekke’den yola çıkmış bir adam varmış. Buraya, Bursa’ya geliyormuş. Bir emanet getirdiğini söylemiş geçenlerde. Bu durum sana bir şey anımsattı mı?” Türbedar, bir süre düşündü. Mekke’de tanıdığı bir dostu vardı. Her sene hacca giden surre alayı ile ona hediyeler gönderir, mektuplar yazar, hacdan dönmek nasip olanlar aracılığıyla da arkadaşından mektuplar, hediyeler alırdı. Ancak Emrullah Efendi’nin bahsettiği yolcu o olamazdı; zira o, yolculuğa çıkamayacak kadar yaşlıydı. Mekke ile alakalı başka da bir bağlantısı yoktu. Bundan dolayı Emrullah Efendi’nin bahsettiği olay, onda herhangi bir etki uyandırmadı. Emrullah Efendi, Türbedar’ın şaşkın ve anlatılana anlam veremeyen bakışlarının farkına vararak, onu istediği menzile çekmek istediğinden ikinci bir heyecan zerresini arkadaşının üzerine serpti. Aslında en önemli olayı en sona saklıyordu. Türbedar’ı asıl etkileyecek olan bilgi Emrullah’ın dilinin altında, seslendirilmeyi bekliyordu. Emrullah Efendi, “Bu yolcu Mekke’de şu meşhur mescide gidip gelirmiş. Hani şu senin eski dostunun yaptırdığı mescit” deyiverdi. Bu ikinci bilgi Türbedar’ın kafasındaki birkaç taş daha yerinden oynattı. Yıllar önce Bursa’da, Geyikli Baba Türbesi’nde vazife yapmış, daha sonra başkaca yerlerde müderrislik görevinde bulunmuş, Edirne’de köprü inşasında görevli olan ve İstanbul’a dönmeden vefat eden Köprülü Mustafa Paşa’ya yazdığı şiir ile sarayda tanınmış, bu şiir sayesinde kazandığı parayla da İstanbul’da dillere destan bir hamam yaptırmış bir arkadaşı vardı. Uzun yıllardır tanıdığı bu dostu, herkesin diline düşen bu hamam sayesinde ünlenmişti. Müşterileri azalıp, işleri bozulan rakip hamam sahiplerinin iftiralara yüzünden Pargalı İbrahim Paşa tarafından cezalandırılan, hamamı yıkılan bu eski dost, herkese küsüp terk-i diyar etmiş ve Mekke’ye gitmişti. Orada hacı olduktan sonra bir mescit yaptırıp orada da kalmıştı. Türbedar, dostunu o günden beri surre alayının getirip götürdükleri kadarıyla görebiliyor, duyabiliyor, hissedebiliyordu. Türbedar, “Eğer bu yolcu onun mescidinden geliyorsa bana dostum ile alakalı bilgiler de verebilir” diye düşündü. Ne var ki, asıl bilgi daha o gelmeden Bursa’ya varmıştı. Emrullah Efendi, son hamlesini yaptı. “Eminim şimdi bir şekilde bu yolcuyu bulmalıyım diye düşünüyorsunuzdur. Buna gerek yok. Zaten o seni bulacak. Zira o senin için geliyor. Türbedar Efendi, dostun Mekke’de mescidinde vefat etmiş. Şimdi bu yolcu sana bir emanet getiriyor. O emanetin ne olduğunu muhtemelen bir tek sen biliyorsunuzdur.” Türbedar, gözlerinden çıkmak ile çıkmamak arasında kalmış iki gözyaşı ile anılara daldı. Dostu ile yaşadığı hatırları bir bir gözünden

geçirdi. Bıraksalar günlerce hareketsiz oturup onu yâd ederdi ancak yolun üst tarafından gelen sesler ile kendine geldi. İnsanların hepsi aynı yöne doğru koşuyorlardı. Türbedar ile Emrullah Efendi de o tarafa doğru döndüler. Birden ciddi bir kalabalık oluştu. Toplanan insan yığınının kopan ufak bir çocuk, tam uzaklaşacakken Emrullah Efendi, çocuğu yakalayıp sordu. “ Ne oldu orada? Neden toplandı insanlar?” Çocuk, yaşanan olayın kendince önemsizliğini göstermek istercesine tüm vücuduyla “Hiç” dedi. “ Bir adam bayılmış ama ayıltılar. Uzun bir yoldan geliyormuş sanırım. Herhalde acıkmış ya da çok susamış. Emanet, emanet diye sayıklıyordu başta ama şimdi kendine geldi” Türbedar ile Emrullah Efendi oturdukları yerden ağır ağır kalkıp kalabalığa doğru ilerlediler. Yerde yatan adam, etrafında toplananlara şaşkın şaşkın bakarken bir yandan da derdini anlatmaya çalışıyordu. Mekke’den geldiğini, bir emaneti olduğunu ve Korkud’un türbedarına bu emaneti teslim edeceğini söyledikten sonra tekrardan kendinden geçti. Artık kalabalığın bakışlarının odağında Türbedar, Türbedar’ın baktığı noktada ise yerdeki adamın sıkı sıkı tuttuğu çanta vardı.

O gün kalabalığın içinde Burak da vardı. Emrullah Efendi’nin Türbedar’a anlatacaklarını merak etmiş ve bir şekilde babasından izin alıp türbeye gelmişti ama kalabalık dikkatini çekince, o tarafa yönelmişti. Ne var ki, Türbedar ve Emrullah Efendi de oradaydılar ve yerde yatan adama bakıyorlardı. Burak, onları görmüştü ama yanlarına gitmedi. Zira o, tüm dikkatini adama vermişti. Adam, bitkin görünüyordu. Bu görünüşüne rağmen elinde tuttuğu çantayı yırtıcı bir kuşun avını tuttuğu gibi sıkıca kavramıştı. Burak, geçenlerde evlerinin arka bahçesinde bir doğanın yakaladığı güvercini sıkı sıkı tutuşunu gözlerinde canlandırdı. Yerdeki adam ile doğanın arasındaki yegâne fark, adamın bırakın uçmayı hareket etmeye dahi mecalinin olmaması idi. Emrullah Efendi, Burak’ı görünce hemen yanına gitti. Çocuğun koluna girip onu kalabalıktan birkaç adım öteye götürdü. Sonra söylediklerini daha iyi anlaması adına dizlerinin üstüne çöküp çocuğun gözlerine bakarak konuşmaya başladı. “ Sabahın bu saatinde kalkıp Türbedar’a gelmişsin ama ne yazık ki, bugün onunla görüşmen imkânsız. Hatta belki yarın ya da daha sonra ki gün de göremeyebilirsin. Onun uzak bir diyardan arkadaşı geldi. Biraz onunla dertleşmesi gerek.” Burak, Emrullah Efendi’yi dinlerken bir yandan da onun omuzlarının üstünden ileride ki kalabalığın merkezindeki Türbedar’ı izliyordu. Bu adam kimdi? Türbedar neden onunla bu kadar yakından ilgileniyordu? Kaldı ki, dün Emrullah Efendi’nin bahsettiği konuyu da öğrenememişti. Kafasındaki soru işaretleri o kadar fazla ve yoğundu ki, gözlerine bakan birinin bunu fark etmesi çok olağan bir durumdu. Emrullah Efendi de bunu fark etmişti ki, “ Gel bakalım sevgili kardeşim” dedi.” Sana biraz da ben anlatayım Korkud’u. Türbedar kadar olmasa da yeteri kadar bilgi sahibiyim bu konuda ama onun gibi anlatabilir miyim garanti veremem” diye de ekledi. Türbedar, yerde yatan adamın başında bekleyedursun Emrullah Efendi ile Burak oradan çoktan uzaklaşmışlardı. Her adımda biraz daha uzağa gittiler, kafalarını kaldırıp baktıklarında fark ettiler ki, Cem Sultan’ın mezarına gelmişlerdi. Kaldı ki, burası Burak’ın dedesinin mezarının da hemen yanında sayılırdı. Emrullah Efendi, yüzünü Cem Sultan’ın mezarına dönüp içinden okuduğu Fatiha’yı ona gönderdikten sonra söze girdi. “Mübarek ve bir o kadarda talihsiz olduğu herkesin kabulü olan şehzade Cem Sultan’ın naaşının buraya getirildiği gün yani bundan tam 36 sene öncesi, bir başka talihsiz şehzade Korkud’un kaderi de tam bu noktada belirlendi. Keşke etrafındaki dostlarını biraz dinleseydi”

